

Marianne, 60, lär koreaner dansa hambo och schottis:

Folkdansen har gett mig så otroligt mycket!

Som ung flicka var hon ensam och satt mest hemma. Så började hon dansa folkdans och fick vänner. I dag har Marianne Bylund hunnit leva i många länder, och hennes senaste projekt är att lära ut svensk folkdans i Sydkorea!

TEXT OCH FOTO: SÖREN VIKTORSSON OCH PRIVAT

Besökarna på marknaden Namdaemun i Sydkoreas huvudstad Seoul tror knappt sina ögon när en blond kvinna i folkdräkt från Rättvik uppenbarar sig.

– Den här dräkten har jag faktiskt sytt själv, berättar hon.

Marianne Bylund, 60 år, är en stark, trygg kvinna som har lätt till skratt. Hon skojar friskt med några koreaner som kommer fram och beundrar hennes klädsel.

– Jag och min man har bara bott här i två månader. Men jag tänker absolut börja lära mig koreanska.

Det är svårt att tro att denna världsvana kvinna med naturlig pondus en gång var mobbad och mest satt hemma om kvällarna.

– Jag har alltid haft några kilon för mycket och det fick jag höra under hela min skoltid. Min enda hobby var att brodera, men så tänkte jag att det vore roligt att lära sig dansa och kanske på köpet få sociala kontakter.

Som 17-åring tog hon sina första trevande danssteg i Vasa ungdomsring i Stockholm. Fyra år senare åkte ungdomsringen på turné till Japan, en resa som fullständigt kom att förändra Mariannes liv.

– Vi träffade ett antal japaner

vars största intresse var svensk folkdans. Det låter otroligt, men är sant. Och från den stunden visste jag att till Japan bara måste jag flytta!

Vad gör en ung flicka som plötsligt vill byta hemland, trots att hon har ett bra och säkert jobb som sekreterare åt **Stig Malm**, dåvarande andre ordförande i fackliga centralorganisationen LO?

– Till min pappas förtvivlan sa jag upp mig och fick jobb på utrikesdepartementet med sämre lön och villkor, svarar Marianne Bylund.

– Tidigare hade jag varit ganska kuvad. Men åren inom facket hade gjort mig tuffare, och nu förstod jag att även jag hade rätt att ta för mig av livet.

Skickades till Kina

År 1982 anställdes hon som sekreterare på UD i Stockholm.

– Mina tidigare arbetskamrater på LO skojade om att inte passas väl Marianne in bland akademiker, lackskor och veckade kjolar. Men jag har alltid gått min egen väg i livet och blev snabbt accepterad för den jag är och för min, förutom folkdräkterna, enkla klädsel.

I december samma år sändes den unga kvinnan, som knappt varit utanför Stockholms tullar, till jättelandet Kina.

– Det kändes ungefär som att flytta till månen. Jag visste ingenting om landet. Men snabbt började jag ta privatlektioner i kinesiska, för jag ville få kontakt med vanliga människor.

Nu var det ju egentligen för att få flytta till Japan som Marianne Bylund tog jobb på UD. Men ödet ville något annat ...

– Jag återvände så småningom till Sverige och 1985 träffade jag min blivande man **Tommy**. Han ägde inte ens ett giltigt pass och jag tänkte att nu får jag välja mellan UD och kärleken.

"Det kändes ungefär som att flytta till månen"

Så, fyra år senare, kom rena drömerbjudandet: att få tjänstgöra i Australien.

– Tommy följde med, men frågan var ju vad han skulle göra där. Det hela löste sig i och med att jag kort efter flytten blev gravid, minns Marianne.

I tolv år bodde paret, utökat med dottern **Louise** och därefter sonen **Oscar**, i länder som Australien, Iran och Ukraina. Tommy var hela tiden hemma och skötte bamen.

Men Marianne, Japan då ...?

– Jo, jag sökte och sökte, men fick ingen tjänst där. När jag så fick höra att jag inte hade rätt sökprofil gick jag resolut upp till UD:s personalavdelning, visade upp mig med mina extra kilon och frågade: "Vad är det för fel på den här profilen?" berättar hon med ett kluckande skratt.

2010 kunde familjen Bylund äntligen skriva Tokyo på visitkortet. Där skulle de komma att stanna i fem år.

– Tänk, då hade det gått 28 år sedan vi i Vasa ungdomsring varit där och blivit mottagna som kungligheter. Nu fick jag åter träffa samma japaner som då och de var minst lika dansanta!

Marianne visar fotografier från olika danstillställningar i Japan. På några av bilderna spelar hennes dotter riksspelmannen Louise, som numera bor på ön Hokkaido i norra Japan, nyckelharpa. Sonen Oscar studerar på Kungliga Tekniska högskolan i Stockholm.

– Det finns runt 500 japaner som har svensk folkdans som högsta nöje. En gång frågade jag en av dem, en jätteduktig 35-åring, vad som lockade. Han svarade, på japanska, att i svensk dans får man ju hålla om tjejen, berättar Marianne och fyrar åter av ett av sina varma, kluckande skratt.

Hur kom schottis, hambo och polska till Japan?

– Det var tack vare en svensk som hette **Carl Stewart** och som flyttade dit på 1950-talet. Han var egentligen lärare i modern dans, men väldigt duktig även på folk-

dans. Än i dag finns i Japan fyra personer som lärt sig dansa svensk folkdans av honom.

Vägrar trappa ner

Vi promenerar runt på marknaden och Mariannes folkdräkt väcker beundran vart vi går. Hit

till Sydkoreas huvudstad kom hon som förste ambassadsekreterare i höstas, och hon och maken Tommy ska stanna åtminstone i tre år.

– Tommy är medföljande. Det förstår du väl att det är ett heltidsjobb att ta hand om mig ..., säger Marianne skämtsamt.

Själv fyller hon 60 nästa gång. En ålder då många nog helst börjar trappa ner.

– Men inte jag. Att få bo utomlands och hela tiden träffa nya spännande människor är min livsluft, förklarar hon och berättar om sitt nya projekt:

– På universitetet här i Seoul finns 120 studenter som läser svenska. Jag har pratat med ledningen på institutionen och det finns ett klart intresse av att jag kommer dit och ger några lektioner i svensk folkdans.

Vi lämnar marknaden för lunch på en enkel koreansk restaurang. Det är bråda dagar på ambassaden och Marianne ska sätta ihop en budget. Men av stressen märks inget. Hon svarar tålmodigt på frågor och låter sig glatt fotograferas.

Denna inre säkerhet är verkligen inget hon fötts med, utan

något som byggts på under ett liv fyllt av utmaningar och upplevelser.

– Jag som var mobbad och ensam i min ungdom är ju ett levande bevis för att man kan lyckas. Om man bär en dröm inom sig måste man försöka göra något för att förverkliga den. Folkdansen har gett mig så otroligt mycket.

– Åren går snabbt. Man kan inte gå tillbaka i livet, så för sitt eget välbefinnande är det viktigt att försöka våga, säger hon.

Det kortvuxna energiknippen tar farväl och gör sig beredd att gå tillbaka in på svenska ambassaden för många, långa arbetstimmar.

En sista fråga, Marianne, hur säger man "tack för intervjun" på artig japanska?

– Watashi ni intabyuu wo shite kurete arigato gozaimashita! ■